

havde skabt sig en provisorisk Bemyndigelse til at afholde disse ganske uhjemlede Udgifter. Derved vilde det have siddet sig med det foregaaende Ministerium og være faldet ind under den Dom, som dette Ting altid har udtalt om hint Ministerium; men man gjorde det ikke. Var det for at vedligeholde den Fiktion, at nu vare vi komne paa lovlig Grund, eller hvorfor var det? Man kunde ogsaa have valgt en ganske anden Vej, en Vej, som jeg selvfølgelig vilde have fundet var den naturlige. Man kunde have sagt til de forligssøgende Partier i Folketinget: Ja, vi ville paatage os den Opgave at bringe Forhandling til Vejse mellem de to Ting, men da vi ville staa som rene og pletfri Mænd, inden vi paatage os denne Opgave, have I at stifte os en Bevilling, der indeholder Berettigelse til at udgive disse Beløb, som vi mene, at vi nødvendigvis maa udgive. Det var en Udvej, som havde ligget nær for et fredelssende Ministerium. Hvorfor man ikke valgte den, er en dyb Gaade for mig og for mange andre, og i det hele er alt, hvad der staar i Forbindelse med disse 2½ Mill. Kroner uhjemlede Udgifter, i Virkeligheden af den Natur, at det i høj Grad er egnet til at fremkalde Andren og Studsen. Mest er man dog maaste ikke tilbøjelig til at undre sig over Ministeriet, mest er man vist tilbøjelig til at undre sig over Ministeriets Benner, der sige saaledes: Vi og med os Folketinget binde os til for Fremtiden at bevilge Udgifter til Fæstningen, men disse Fæstningsudgifter her skal Ministeriet afholde ganske ulovligt og ganske uhjemlet. Da dette Regnskab var til Behandling i Landstinget, sagde Ordføreren for Landstingets Mindretal, at hans Forstand stod stille, naar han saa paa disse Udgiftsposter, paa disse Beløb, udgivne, som de ere, uden nogen som helst Hjemmel, af et Ministerium, som man rundt om paa Landets Valgtribuner og rundt om i Landets Blade har søgt at fremstille som det Ministerium, der først og fremmest vilde staa paa Lovens Grund. Jeg maa indrømme, at naar jeg ser paa disse Udgifter, som uden Grund ere bleve uhjemlede, saa er min Tanke heller ikke tilbøjelig til at gøre store Krumspring, men nærmest er den dog tilbøjelig til at staa stille, naar jeg ser paa den Kreds af Mænd, der offentlig have erklæret, at de støttede dette Ministerium, og dog ikke vilde bevirke, at Ministeriet fik et saa ærligt og godt Fundament, som en provisorisk Wandel er for et konstitutionelt Kabinet, et Fundament, som mange mene, at Ministeriet har fortjent, og som alle i alt Fald ønske, at det havde haft. Man maa jo i Virkeligheden

spørge, om det er Valghensyn, eller hvilke andre Hensyn det er, der have bevirket, at den venstre Side af de forligssøgende Partier maa tænkes at have jagt saaledes til Ministeriet: I og vi ville nu i Forening søge at skabe Landets fremtidige Lykke, godt og ondt vilde vi dele sammen efter rolig Overvejelse og saglig Forhandling, men ulovligt skulle I begynde; der er ingen Nødvendighed derfor; thi vi kunne med vore Stemmer skabe i Folketinget den Majoritet, som vil være nødvendig, for at Ministeriet kan faa lovlig Grund under Fødderne med Hensyn til disse Udgifter. Denne Majoritet skabe vi imidlertid ikke; ellers gaa vi sammen, men ulovligt tvinge vi dette Ministerium til at begynde sin Eksistens, sit konstitutionelle Liv her i Rigsdagen. Man undres, som sagt, over alt, hvad der staar i Forbindelse med denne Sag. Ganske ligegyldigt fra hvad Side man optager Sagen til Belysning, er det ubegribeligt, at man kan ville indgaa et Forlig og stifte noget, man vilde have Folket tro var en rolig Fremtidsudvikling, og samtidig vilde tvinge Administrationens Chefer til at begynde paa en Maade, der næsten er mere utilladelig end den Maade, hvorpaa det forudgaaende Ministerium har begyndt. Den høje Konsejlspræsident erindrere ganske sikkert et Citat af en Klassiker, der lyder saaledes: Den bæve Kronen, som er Kronen voksen. Det er ikke Lovens Krone, den høje Konsejlspræsident prøvede ved sin Tiltreden til Funktionen. Den Krone, som den høje Konsejlspræsident her har prøvet, er Provisoriet's Krone. Det er ganske vist den, der giver Afgang til Konsejlspræsidiatet i Danmark, men det er sikkert ikke den, der giver Afgang til Folkets Hjerte. Jeg kan derfor ikke andet end paa Udvalgets Flertals Begne bede Tinget om at støtte de to Statsrevisorer Hørup og Madsen-Mogdal i deres Indstilling om, at den Slags Udgifter ikke kunne passere. Her er ikke blot en Tilfidsættelse af Rigsdagens Bevillingsret; her er oven i Købet en Tilfidsættelse af den Kongens Bevillingsret, som man mener at have fundet i Grundlovens § 25. Nu ved jeg, hvad den høje Minister vil sige. Han vil sige: Disse Beløb have tidligere været søgte paa en Tillægsbevillingslov; men jeg vil dertil sige: De have været søgte paa et Tillægsbevillingsforslag, men de have aldrig staaet paa nogen Tillægsbevillingslov, og saa vidt kan man dog næppe strække sin konstitutionelle Samvittighed, at man kan mene, at blot dette, at en Sum er opført paa et Tillægsbevillingsforslag, giver Berettigelse til ganske uhjemlet at anvende Beløbet, ikke mindst naar man